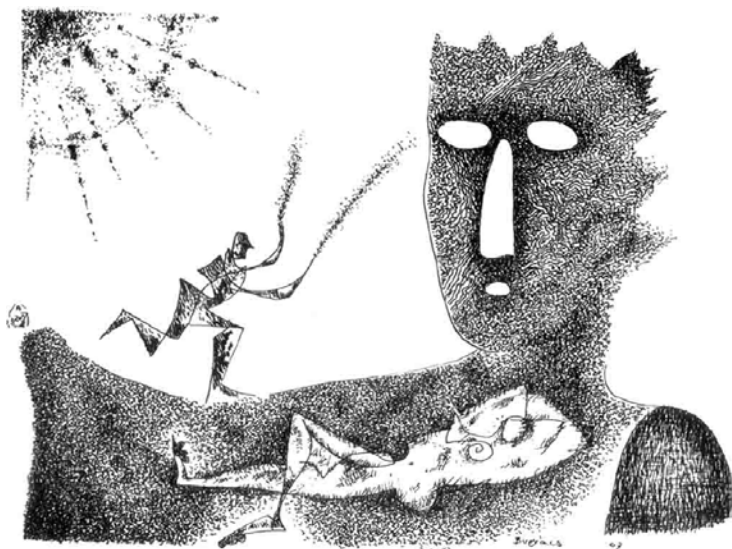

- ¹⁶ Széchenyi István: Napló. Gondolat Kiadó, 1978., 647. old.
- ¹⁷ Széchenyi István: Hitel. Előszó, IX. oldal. Pest, 1830.
- ¹⁸ Márton Áron: Iskola kitárt ajtókkal. Erdélyi Iskola, 1935/36. évf. 1–2. sz. In. Ozsváth i. m., 124. old.
- ¹⁹ Márton Áron: Az elnémult harangok üzenete. Erdélyi Iskola, 1935/36. évf. 3–4. sz. In. uo., 129. old.
- ²⁰ Márton Áron: A kiszélesített iskola. Erdélyi Iskola, 1933/34. évf. 1–2. sz. In. uo., 84. old.
- ²¹ Uo., 86. old.
- ²² Uo.
- ²³ Márton Áron: Ugartörés előtt. Erdélyi Iskola, 1934/35. évf. 1–2. sz. In. uo., 106. old.
- ²⁴ Márton Áron: Az eszmény nyomán. Erdélyi Iskola, 1935/36. évf. 5–6. sz. In. uo., 134. old.
- ²⁵ Uo.
- ²⁶ Uo.
- ²⁷ Márton Áron: Templom és iskola. Erdélyi Iskola, 1939/40. évf. 3–4. sz. In. uo. 254. old.
- ²⁸ Uo.
- ²⁹ Márton Áron: A hitvallásos iskola feladata. Erdélyi Iskola, 1937/38. évf. 3–4. sz. In. uo., ¹⁷³ old.
- ³⁰ Márton Áron: Világnézet és nevelés. Erdélyi Iskola, 1933/34. évf. 5–6. sz. In. uo., 101. old.
- ³¹ Uo. 102. old.

Részlet a szerzőnek a Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület gondozásában megjelenő, *Magyar nevelés. Adalék a huszadik századi magyar szellemtörténet egy fejezetéhez* című könyvéből, amelynek négy „tartóoszlopa” Karácsony Sándor, Kodály Zoltán, Márton Áron és Németh László.

Bugyács Sándor rajza

Wernke Bernát

ecsetje hangjára

(A. Bak Péter úrnak)

március idusán, felejtse e
világ tengernyi

jajszavát... hisz
ide várt Kadocsánk, Nellink és
Boriszkánk, s Te kopogtattál
a Szalon bejáratán... bizonyosan
hallva, e terem szüntelen

ritmusát –
hol képek számára, a sok derék
fal, mindig tárt, s odafeszítik
rá, alkotóik csillogását... a sok
derék művészt, ecsetje
hangjára is, buzdítván... le-
hajlásokat hallani sem

akarván, az
ideforrott remekeket, miket a
publikum, majd sétálva
csodál meg... s gyenge redő,
lép ébredőn, szemüket erősítőn –
testet, szívet ölelve, valamit
mindig súgva, füleikbe... és
előkerült lehetőségeik tetején,
emelkedik, a sok órködve
bámuló szenvedély... mit
alkotójuk, látómezejéről
dobott, erre, e sok
végigterülésbe... s most
menthetetlenbe pereg, arcára a
szemlélőknek, s ide teremődésük
akár fali mécses, szórja a fényt
rendíthetetlenbe, március
idusának reményén... mi
akkor, 48-ban, Pesten – lebegésébe
szövődött mindenféle, egyszerre
szállingózva, odaadóba, mindent
tüsténtbe, a jövőbe szólítva... s ma
itt, mi mindannyian, Péter

hengerületében
érezzük egyszerre magunkat... csobbanó
áldását a mai napnak, fakulatlan
rábátorodásával arcunkra... mikor
március idusán, felejtetjük e
világ tengernyi

jajszavát...